

Voor mijzelf misschien wel de grootste verrassing , mijn vertrek uit het H.v.B. na bijna 12 ½ jaar. Ik riep het eigenlijk al een aantal jaren , maar vond steeds weer een argument waardoor het er net niet van kwam. Solliciteerde ik bij Esserheem , dan kwam er weer een vervoersprobleem om de hoek kijken , dus eerst maar investeren in een rijbewijs (inmiddels hoop ik dit jaaraf te rijden). Solliciteerde ik bij niet justitiële instellingen , dan kwam het financiële plaatje niet rond. (zo slecht betaald justitie uiteindelijk niet).

Een detachering van mijn partner in Nieuwegein.....even een time out.

Uiteindelijk , na een aantal keer in de ziektewet gezeten te hebben heb ik een goed inzicht gekregen in het hoe , wat en waar functioneren van mezelf op de medische dienst en is de knoop doorgehakt. Twee sollicitatiebrieven gingen de deur uit , een naar het RIBW te Assen (een soort zelfde formule als in de Terp) en de Brink te Vries (een instelling voor visueel geestelijk gehandicapten).

De uitnodiging voor een gesprek kwam eerst vanuit de Brink , dit liep prettig , en daar het een compleet nieuw werkveld voor mij zou zijn heb ik daar een dagdeel mee mogen kijken.

Dit liet een diepe indruk achter , wat een klein wereldje voor deze " kinderen " , ik zou daar dan begeleidster van 7 pupillen worden , met als later doel de zorgcoördinator.

Thuis gekomen be kroop een grote onzekerheid mij , kan ik dit wel ? ik zeg dit wel af , ik ga wel voor de junks, thuis en daklozen , dat kan ik wel.....dat is bekend terrein.

Die 7 kinderen kon ik niet los laten , ze intrigeerden mij , hoe kon ik ze geestelijk bereiken , hoe ga je überhaupt met deze medemens om , ik wil dit verder doen , ik denk best dat ik dit wel kan.....ik doe het !

De onderhandelingen verliepen verder soepel , we kunnen op korte termijn in ons nieuwe huis te Assen.

Reinder hoeft niet steeds meer heen en weer , en we zitten beiden dicht bij onze kinderen.

Na het appartement nog verkopen...liefhebbers?

Afscheid , ik hou er niet van , ik merk echter wel , dat ik onbewust al een jaar bezig ben met afscheid nemen.

Niet alleen van mijn werkplek , maar ook van Leeuwarden zelf.

Veel heb ik hier mee gemaakt , eerst mijn aankomst in Leeuwarden na mijn scheiding in 1982 (vanuit Vlissingen) , twee kleine kinderen , 3 en 4 jaar. Herintredingscursus gevolgd voor de verpleegkunde , mijn diploma stamde uit 1972.

Dan heel toevallig , omdat Hammie Leemburg mij kende , ben ik tijdelijk , wegens ziekte van Jan Landstra op 26 juni 1989 in het H.v.B komen werken.

De medische dienst , toen nog boven waar nu de sportzalen zijn , bestond uit Jacob Sinnema , Ina Groeneveld, Anneke de Boer , dr. Velsink tandarts Frederikse en fysio Pieter Koolschijn.

Ik weet nog dat de ingang aan de Keizersgrachtkant was , pantsje sop (ik weet niet eens zijn eigen naam meer) zat bij de portier , hekken en sleutels , ik vond het spannend en tegelijk doodeng.

Via de A-vleugel , waar ik mijn achterbuur Inse ontdekte , via de luchtplaats , schijf naar het trappenhuis....

Die trappen , uitgesleten trappen , die hebben op mij toen zo'n indruk gemaakt.

Trouwens , het hele huis , de oude luchtplaats met z'n bomen , de werkzalen , het bad , de vleugels...ik hou van het H.v.B.

Uiteindelijk een vaste aanstelling , een mislukte relatie met een collega en al die emoties daaromheen. Ik weet nog hoe onzeker ik was iedereen onder ogen te komen , maar ik werd gedragen _positief door ieder opgevangen , dat gevoeldat is het H.v.B gevoel.

Veranderingen , aanpassingen , het boren en drillen , ik vond het verschrikkelijk. Dat sommige aanpassingen nodig waren om efficiënter te werken , oke...maar architectonisch geen meerwaarde. Goedkoop moest het , ik kan me de hilariteit nog wel herinneren van een ontsnapping op de loopbrug naar de A-vleugel en de aanpassingen daarna .

Ook de medische dienst veranderde van plek , evenals de ingang en de BVA , Tjitte's rijk , William en Robert. Tijdens het opruimen van de oude naslagwerken en instrumentaria is helaas veel verloren gegaan. Een deel is geloof ik naar Veenhuizen gegaan (museum) ik durfde toen nog niets te zeggen , dat is nu wel anders. Gelukkig zijn een aantal oude instrumenten in een vitrinekast terecht gekomen....fantastische geschiedenis heeft dit gebouw toch.

Een mooie grote werkruimte , maar we kwamen er al vlug achter , dat het boven prettiger wonen was.

Daar had je tenminste een openslaand raam op ooghoogte , was het niet zo benauwd en waren we ook van alle gemakken voorzien .

In die tijd bestond de kantine nog niet , en kon ik in de lunchpauze vanuit ons zitje precies de kruin van de kastanjeboom zien. (als ik mijn hoofd in de nek leg tenminste) zo zag je de seizoenen voorbij trekken, en op de hoogte van het weer. Ik heb een raam op ooghoogte altijd gemist. Wilde je je blik verruimen dan klommen we op het trapje in de keuken, dit raam kon open , met uitzicht op de luchtplaats.

Een keer waren we vergeten dit raam dicht te doen (oei oei strafbaar) een verliefd koppeltje duiven heeft toen van onze werkplek een ware chaos gemaakt.

Personele statusveranderingen hebben de meeste schade aangebracht.
Hiemstra, Pit, Rubingh, enz., enz., fuseren...defuseren...klusteren, Velsink en Frederikze weg, de periode met de GGD elke keer weer omschakelen.

Twee op een cel, vreemdelingenbewaring, sober...overall moest het mes in, ideeën hebben we op de medische dienst in overvloed, meedenken, veranderen, inspelen op de zorgvragen.

Taakverzwaring door het uithollen van hulpverlening.

Op de een of andere reden kwam niets meer van de grond, dr Velsink vertrok, ik mis hem in zijn kunde nog steeds, heel veel heb ik van deze man geleerd, ook al was het niet altijd makkelijk met hem te werken. Piet Frederikze, wat een markante persoon...ook weg, een periode op drijfzand hebben we gehad met de GGD.

In die tijd leek de organisatie zich min of meer bewust te worden van de organisatorische puinhoop op de medische dienst. Frank himself nodigde afgevaardigden van de med. dienst van de Marwei en de Blokhuispoort uit, het werden prettige sessies, op papier kwam voor het eerst duidelijk in beeld wat de beide medische diensten ontbeerden.

Adequate leiding vanuit verpleegkundig inzicht en niet vanuit de starheid van de organisatie.

Lees vooral starheid niet als negatief...de organisatie mist uiteindelijk die specifieke medische kennis waar vanuit de verpleegkundige werkt. Verpleegkundige zijn binuten justitie is een beroep op zich, lees mijn stukje in de personeelstijger van juni 2001.

Dan vanuit die sessies bij Frank v.d. Broek een advertentie voor een hoofd verpleegkundige dienst.

Tja, daar ga ik inhoudelijk niet verder op in. Uiteindelijk is daar een kandidaat uit gerold, ik wens hem al het succes van de wereld met de boel op de rails te krijgen, ik kan het niet meer opbrengen mijn schouders er weer onder te zetten.

Vandaar dit verhaal, ik zal jullie missen, wie weet moet ik bij Diny of Jan in een afkickprogramma.

Evert Duintjer en Wim v. Loon zullen mij vast wel op de agenda van het PMT plaatsen, het Leger des Heils (wat fantastisch werk verricht) hoeft in ieder geval niet meer voor een woonplek te zorgen....Hennie v.d. Ploeg hoeft mij ook niet meer op de agenda te zetten voor een overplaatsingsverzoek richting Veenhuizen, Tekela, Hans en Anneke hoeven dat niet meer op papier te zetten. Angeline, Sandra of Nicolet hoeven me niet meer uit te schrijven en Frits, Paul en Henk kunnen misschien nog wat lege dozen ritdelen voor de komende verhuizing.

O en dan die lekkere snor....Ate, wat een snelle telefoongesprekken hebben we niet gehad, over snel gesproken Japse is toch nog altijd sneller, Tommy Wiersma en Roel Mulder, een getenwollen hoofdstuk apart. Paulus op het bedrijfsbureau, vroeger financieel met v.d. Woude, Hennie v.d. Ploeg, Esther en die mafklapper van een Mink. Toen was dat "gouden laantje" gevuld met stemmen en gelach, Riet, Hammie, Henriët en Teun....de informatica had toen nog een kleine ruimte...wat dat betreft bedankt voor het geduld met mij en de techniek, Haaye en Klaas voor wie ik weer Kees ben.

De directie, menigmaal daar vertoeft met of zonder matje, maar uiteindelijk altijd prettig samen gewerkt.

De werkzalen met nog een lekkere snor, een van de Bosma's die altijd last van een dingetje had, Frank en Simon tja, waar blijft de tijd. Die andere Bosma, onze vrolijke Sint, net als zijn voorganger de Kriuff een onuitwisbaar persoon. 'Zal wel in de familie zitten, maar Jan heb ik met beide benen om zijn middel gevloerd toen hij mij over een hek hielp tijdens een van de vele wandeltochten. Lex met zijn vriendin, Rits Jan Kalsbeek zelfs Wim Lardenius roepen herinneringen op.

De keuken, ook zo'n hoofdstuk apart, de tijd met Kees toen er nog gekookt werd...de komst van Sjouk en vroeger de derde poort met sleutelhok.

De vleugels met hun beider identiteit, mijn voorkeur lag op de B-vleugel, niet vanwege het personeel, maar de diversiteit van populatie, vooral de westerlingen, heerlijk dat plat Amsterdams, Haags of Rotterdams.

De gele deur, het drama Pietje Donkerbroek...wat heb ik heerlijk toneelgespeeld met die man op de POV feestjes. De bajesband, Fred, Fredje, Kars, Geert en Herke...een afscheidsblue's graag!

Hennie als rode draad tussen alles door, prive, ontspanning of als tussenpersoon in werkbare situaties wanneer de PIW-er mij nodig had, tja Wiebert, een fijne vent, jammer dat dingen zo gelopen zijn.

De Propsma's en de fam. Boomsma, zal men in het H.v.B. ook een KLEIN - straatje of steegje maken?

Peter van Beelen met zijn specifiek stemmetje op de gang, Tommy Boersma, de anti rookcampagne van Hans Dasselaar, Feike mijn geboortjaar, Sinnema op zijn oranje pruttelkast, v.Hek, daar zal ik de invulling aan jullie laten, Michel, Hofweggetje, noem maar op, bedankt mensen voor een onvergetelijke tijd.

Als afsluiting, bedank ik mijn directe collega's voor het geduld dat zij met mij gehad moeten hebben, ik was altijd zeer nadrukkelijk aanwezig....Sheilaen Jacob, fijn samengewerkt te hebben, hou de koers zowel op de beurs als in het H.v.B in de gaten.

We houden vast wel contact.

Elly Klein.